

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9227/2025
16.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Момчило Ковачевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарства одбране, ВП 5019 Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво - Одељење у Нишу, ради накнаде штете и ренте, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1139/19 од 12.02.2020. године, у седници одржаној 16.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1139/19 од 12.02.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1139/19 од 12.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 2792/2015 од 08.11.2018. године, ставом првим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде штете – разлике износа плате коју би по редовном току ствари примао и и инвалидске пензије коју је примао за период од 28.12.2013. године до 30.06.2017. године исплати 197.465,07 динара са законском затезном каматом од 08.11.2018. године до исплате, на име ренте за период од 01.07.2017. године па убудуће плаћа месечни износ од 6.382,74 динара са законском затезном каматом за сваки месец почев од 05-ог у наредном месецу за доспели месечни оброк и да тужиоцу накнади парничне трошкове од 154.070,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете, поред досуђеног износа исплати 59.835,33 динара са законском затезном каматом од 01.04.2018. године до исплате, као и законску затезну камату на износ досуђене штете из претходних ставова почев од 01.04.2018. године до 08.11.2018. године, као неоснован.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 1139/19 од 12.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке у односу на досуђени износ накнаде материјалне штете и ренте. Ставом другим изреке, иста пресуда укинута је у погледу одлуке о

трошковима поступка и у том делу предмет враћен простепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажног дела пресуде донете у другом степену, тужена је на основу члана 404. ЗПП благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијана пресуда заснована је на утврђењу да је тужиоцу, активном војном лицу као последица професионалне болести решењем надлежног Фонда признато право на инвалидску пензију почев од 28.12.2013. године. Спорна штета представља разлику између примања која би остваривао тужилац по редовном току ствари и исплаћене инвалидске пензије. Пошто је штета настала након 28.12.2013. године, а тужба поднета 13.02.2015. године, приговор застарелости потраживања одбијен је на основу члана 376. Закона о облигационим односима.

Имајући у виду чињенице на којима је пресуда заснована, Врховни суд је становишта да је побијана пресуда у складу са устаљеном судском праксом везаном за право на накнаду материјалне штете због изгубљене зараде и рокове застарелости у којима се право може остварити. Питање времена сазнања за болест која је довела до инвалидитета тужиоца, а последица је вршења војне службе током НАТО бомбардовања 1999. године, од значаја је за рачунање рокова застарелости за накнаду нематеријалне штете због умањења животне активности, али не и у конкретном случају када је предмет тужбеног захтева накнада материјалне штете која је настала 28.12.2013. године и постоји у континуитету од тог времена. Пошто уз ревизију тужена није доставила правноснажне одлуке судова као доказ другачијег поступања у битно истоврсним чињеничним и материјалноправним ситуацијама, а по оцени Врховног суда не постоје ни друга правна питања која би налагала потребу одлучивања о посебној ревизији, одлука у ставу првом изреке донета је на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности они у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда у спору мале вредности није дозвољена ревизија.

Тужба ради исплате је поднета 13.02.2015. године, вредност предмета спора по члану 28. ЗПП је 257.300,40 динара и поступак је спроведен по правилима о споровима мале вредности.

Из изнетих разлога, пошто је правноснажна одлука донета у спору мале вредности, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић